

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1725. usque ad annum 1728

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1784

VD18 13322648

§. 16. Duodecim articuli a Cardinale Noaillio propositi, & Romæ examinati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67667)

§. XVI.

Sæc. XVIII.
A.C. 1725.*Duodecim articuli a Cardinale Noail-
lio propositi, & Romæ exa-
minati.*

Jam supra meminimus, quod Cardi-
nalis Noaillius duodecim doctrinæ
articulos Romam transmiserit, since-
ram subjectionem pollicitus, si eos
summus Pontifex approbaturus esset.
At Benedictus XIII. in suo responso,
quod ad Cardinalis Noaillii literas de-
dit, haud obscure significabat, sibi
summopere displicere ambages hucus-
que studiosius quæsitæ; vix aliam ma-
gisque planam reconciliationis viam
superesse, quam si Constitutionem *Uni-
genitus* pure & simpliciter acceptare,
& ipse Archiepiscopus generoso suo
exemplo præcipuos factionis Præsules
ad parem submissionem pertrahere vel-
let. Hoc Pontificis responso parum
contentus Cardinalis, die decima quarta
Januarii ad Eundem perscripsit, se ve-
hementer mirari, quod Sanctitas sua
adhuc plura ab ipso peteret, cum ta-
men sibi omnino persuasum habuisset,
se voluntati Pontificis plene satisfacisse,
partim quod sinceram pollicitus esset
subjectionem, partim quod transmissis
doctrinæ articulis puræ fidei suæ testi-

*Lafiteau
Hist. de la
Const. l. 5.*

Sæc. XVIII. monium reddidisset, nil proin aliud su-
A. C. 1725. peresse, nisi ut Sanctitas sua hos arti-
 culos approbaret, & ipsamet negotium
 bene cæptum perficeret. Cum vero
 interim Parisiis Regii Senatus decreto
 præfati articuli supprimerentur, & ni-
 hilominus incertus æque ac falsus ru-
 mor passim spargeretur, hos a summo
 Pontifice fuisse approbatos, Franciæ
 Rex Cardinali Polignaco, qui Romæ
 Res Gallicas procurabat, in mandatis
 dedit, ut summo Pontifici supplicaret,
 quatenus specialem indiceret Cardina-
 lium Congregationem, in qua de his
 articulis id statuerentur, quo tandem
 præsentis controversiæ ad optatum fi-
 nem perducerentur: Igitur Pontifex
 ad Regis vota inclinatus, Pauluccium,
 Ottobonum, Corradinum, Tolomæum,
 & Pipiam Cardinales nominabat, his-
 que, adjuncto Maiellio, qui a secretis
 esset, præcepit, ut habita inter se de-
 liberatione matura de opportunis con-
 sultarent mediis, quibus Noaillius Car-
 dinalis ad saniora reduci posset. Hi
 ergo frequentes habent Conventus, &
 ut optatam Cardinalis reconciliationem
 efficerent, in excogitandis, quæ cete-
 ris leniora essent, mediis integrum bi-
 mestre absumunt. Tandem vero una-
 nimi omnium consilio declarant, ad
 Noaillum Sedi Apostolicæ concilian-
 dum

dum nil aptius videri, nisi ut præpri-
 mis Constitutionem *Unigenitus* pure &
 simpliciter amplecteretur, & præter
 suam appellationem cuncta, quæ huc-
 usque contra eam ore, calamo & opere
 egisset, sincere revocaret, ac nomina-
 tim suam Instructionem Pastoralem re-
 jiceret: Hæc omnia jam olim Inno-
 centius XIII. a Noaillo exegerat, quo-
 circa Pontifex de hujus consilii succes-
 su dubitans, a præfatæ Congregatio-
 nis Cardinalibus petiit, ut ipsimet id-
 eam conficerent epistolæ, per quam
 Noaillius Cardinalis suam revocatio-
 nem ad mentem Congregationis uni-
 verso Orbi notam faceret, palamque
 declararet, quod sua agendi ratio, qua
 hucusque Constitutioni repugnasset,
 haud immerito summi Pontificis ani-
 mum afflixisset, ac propterea sacræ Se-
 dis indignationem fuisset promeritus,
 nunc vero ipsemet omnia improbraret,
 quæ in ejus actionibus, sermonibus,
 scriptis, ac præsertim in Instructione
 Pastoralis Romæ fuissent rejecta: proin-
 Constitutionem *Unigenitus* pure & sim-
 pliciter acceptaret, cunctisque sibi sub-
 jectis injungeret, ut omnes pari obse-
 quio sese huic Bullæ subjicerent: Hu-
 jus epistolæ exemplum Pontifex ad
 Noaillium Cardinalem transmissit, spe-
 fretus, hunc juxta Congregationis con-
 G 5 filium

Sæc. XVIII.
 A. C. 1725.

Sæc. XVIII.

A. C. 1725

filium debitam Constitutioni obedientiam eo promptiori animo delaturum, quo solemniori decreto nuper in Romana Synodo sancitum nosset, hanc Constitutionem *veluti Regulam fidei* a Papa, Cardinalibus, Episcopis Suburbicariis, & maximo Præsulum numero fuisse assumptam, hosque rursus eidem sincero corde sese subjecisse, suamque constantem, ac inviolabilem submissionem solemnem declaratione, authentico testimonio, & æternum perennaturo specimine comprobasse: Præterea Pontifex, ut Noailium eo certius ad obsequium revocaret, Eidem insinuari curavit, quod quamprimum huic Congregationis consilio acquieverit, atque epistolam ab ea submissam publico prelo commiserit, quantocius Pontifex ad eum daturus esset literas, quibus de sacræ Sedis gratia, paterna Pontificis benevolentia, & plena reconciliatione certior redderetur: Denique P. Gravesonius Ord. FF. Præd. Vir longe doctissimus die tertia Maij datis literis Noaillio auctor erat, ut is proposito reconciliationis medio accedere vellet, & quidem primo, eoquod heroica hæc sui ipsius victoria communi omnium applausu exciperetur, pacem Ecclesiæ redderet suosque vel potius veritatis hostes, qui Constitutionem ab ipso nunquam

quam vere & sincere recipiendam ubique spargunt, rubore suffunderet. Secundo, quod acceptato Congregationis consilio honor summi Pontificis in tuto collocaretur contra eos, qui Papam malæ fidei incusare, propositumque reconciliationis modum nonnisi collusionem, iniquitatis mysterium, opusque tenebrarum vocare audent, eoque Pontificis fidem in discrimen adduci, Clementis XI. memoriam infamari, & Constitutionis Vindicibus, sacræ Sedi, & *Universæ Ecclesiæ probrum & maculam aspergi criminantur*. Tertio quod in rejecto consilio a S. Congregatione oblato Noailii hostes pœna canerent, & ubique divulgarent, se haud temere suspicatos fuisse, quod ipse Constitutionem sincero nunquam animo sit recepturus: Expositis hisce rationibus P. Gravesonius Noailium insuper perdemisse rogabat, ut amore pacis, & pro bono Ecclesiæ privata sua studia publicæ utilitati libare, summoque Pontifici hoc solatii genus afferre vellet, ac denique serio perpenderet, quanta & quam prorsus heroica patientia Pontifex vexationes, atrocissimosque insultus hucusque perpeffus sit a Noailii hostibus, qui eoipso Pontificis quoque hostes tam aperte essent, ut Hic jure cum Psalmista conqueri posset: *Nonne*

qui

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

Sæc. XVIII. *qui oderant te, oderam, & super inimi-*
A. C. 1725. cos tuos tabescebam.

§. XVII.

Propositus Reconciliationis modus a
Noaillo Cardinale rejectus.

Quamvis Cardinalis Noaillius P. Gravelonio intima familiaritate conjunctus, & aliunde de paterna Pontificis benevolentia optime persuasus esset, eorum tamen consiliis hac in re aquiescere noluit; ne vero temere ac proprio arbitrato quicquam egisse videretur; die decima octava Maij Confluentium secessit, ibidem cum P. La Tour Generali Congregationis Patrum Oratorii, cum Vivantio Cancellario, Coueto, Parocho ad S. Paulum, Patre de la Borde, & Dorsannio, hac super re consultationem instituit. Horum autem omnium sententia eo abibat, unionem quidem cum Pontifice, sacraque Sede non esse scindendam, nec tamen propterea propositum conciliandi modum esse adoptandum: Hujus vero judicii rationes petebant 1. ex ipsa agendi ratione, quam tenuisset Pontifex, 2. ex propositi consilii conditione, 3. ex damnis, quæ ex divulgata Congregationis epistola orirentur: Circa primum observabant, quod Pontifex, nescio quanta